

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

בני העיר פרק רביעי מגילה

כח.

עין משפט
נר מצוה

בז א מיי פ"ט מהל'
צבורים הל' יד
[טוש"ע י"ד סימן קא
סעיף ה]:

ב [טוש"ע א"ח סימן רא
סעיף ב ובמג"א שם]:
ב"ח ג מ"י פ"ב מהל'
תשובה הלכה י
י"ח: מחלוקת דעת רוב

כמו ד מיי פ"ג מהל' ק"ש הל' ד טוש"ע

ל' ה' מ"י פ"ד מהל' ת"ת
הל' ט' טוש"ע י"ד ס'י
רמו סעיף טז [וטוש"ע

א"ח סימן קנא סעיף ג':
 לא ו מ"י פ"א מהל'
 תפלה הלכה יא סמג
 עשין יט טוש"ע א"ח סי'
 ד"א חינוך ג'

קנה סעיף י:
לב ז מיי' שם הלכה ו
טוש"ע שם סעיף א:

תורה אור השלם

1. וְהָיָה אִתְּךָ נֶפֶשׁ כִּי
מִשְׁנֵי אֶבֶד מוֹתִי.
2. אַתָּה תִּבְשֵׁל אֶת־
הַתְּשֻׁבָּה בְּכֹךָ וְאֶת־הַתְּשֻׁבָּה
הַשֵּׁנִי תִּעְשֶׂה לָּךְ.
3. מִדְּבַר כִּי ד'
תִּקְרָב: עֲבֹד בְּרוּחַ בְּכֹךָ
וְשׂוּבָה מִתַּת אֵלֶיךָ.
4. מִי אֵל כְּמוֹךָ שֶׁנָּתַן
וְעָבַר עָלֶיךָ שֶׁעַל־שְׁלֵיחֵי
לֹא יִהְיֶה לְדֹחֵק לָךְ.
5. וְיִמְצָא אֶלֶשֶׁךָ ד' חַיִּי
בְּאֶתְּרָא עֲמִידִי
לִפְנֵי כִי לִזְלִי
שֶׁנָּתַתְּ שֶׁנָּתַתְּ אֶת־
נִשְׁמַתְךָ אֶל־דָּבָר אֲנִי
וְאֵם אֶרְאֶה.
6. מִלֵּכִי כִי
יְהִי בְּכֹךָ עֵינֵי מִלֵּךְ
וְתִבְחַן עֵינֵי מִלֵּךְ
הַקֹּדֶשׁ אֶת עֵשׂוֹן בְּנִי
וְיִקְרָא יִמְצָא אֶלֶיךָ
וְיִמְצָא אֶלֶיךָ בְּנִי.
7. בְּרִיאַתִּי כִי א'
נִתְּתִי אֵלַי כִּי שֶׁנָּתַתְּ
אֶת־אֶת־לֶכֶת בְּמֹת עֲרִיבִים
לְכָל אֶת־לֶכֶת וְאֵת לֶכֶת
וְלִכְתּוּ: בְּרִיאַתִּי כִי א'
שָׂאתָ עָלֶיךָ שֶׁנָּתַתְּ
נִשְׁמַתְךָ לְהוֹשִׁיעַ דְּרוֹךְ
מִשְׁלִי כִי א'
וְנִתְּתִי אֵלַי עֲרִיבִים
רִדְתָּ וְהִשְׁמֹעְתִּי אֵלַי
מִקְדָּשֶׁיךָ בְּכֹךָ אֶרְחִי
בְּרִיחַ תִּהְיֶה:
8. יִקְרָא בְּכֹךָ לֵאמֹר

רבינו חננאל

עד מתני' ופסוקות הן.
מתני' ועוד אמר ר' יהודה
בית הכנסת שחרב אין
מספדין בו ואין מפליגין
לתוכו חבליים ואין פורסין
בתוכו מצודות ואין
שוחטין אותו קמבריא, שני
והשימויות את מקדשיכם
קדושתן בהן אף כשחן
שומעין. עלו בזה עשבים
לא יתלשו מפני עגמת
נפש. ת"ר ברי נכסית אין
נוהגין בהן קל ראש, אין
אוכלין אותן שותין

רבי קאמר איהו בשוין. וקשה מאי רבותא והא כמיז וקדשמו לכל דבר שבקדושה ^י לצרך ראשון וי"ל דשוין לאו דוקא אלא כלומר שהכהן נמי תלמיד חכם אמנם אינו חשוב כמותו ואפי' הכי לא היה רבי פרידא רואה לקרות לפניו וגם צריך לומר דשאר כהנים

היו כפופים לרבי פרידל דאל"ץ לא
היו רבותא נדחזין פרק הניזקין
(גיטין דף עט. ושם) דרב הונא לא הוי
קרי בכהני א"ר לאו דרבי אמי רבי
אפי' כהני חשבי' לארעא דפרידל
הוו כיפיי ליה ועי"ל דהא דאמר
התם דרב הונא לא הוה קרי בכהני
אלא משום דשאר כהני כיפוי ליה
היינו דווקא בשבחות ו' ק"ט דליכא
כינופיא לא עבד צ"י וזהו שפיר
בפני כהן אל"ץ בלא הוי גדול כ"י
וכדיוקא זה יש בזה"ל פרק הניזקין
ורבי פרידל לא רצה לקרות בפני
כהן אפילו צ"י וזהו' ורש"י פירש
דהא מייירי בצרכא המזון וה"י
משמע לישנא דלא ברכתא מזלל
קאמר ולא קרימי וברכת המזון לא
נתקן לכן משום דרבי שלום ואפי' הוי
לא היה רוצה רבי פרידל לזכר
בפני הכהן: **תיתני** ל"י ד"א
עבדי שותפות עם הכהות. אפי'
צענין שאינו יכול לזכר ליד' שבועה
ואפילו יחול עליו שבועה יפטרנו
דשרי בשאר בני אדם אפי' לא
היה רוצה לעשות כ"י

ה בית הכנסת

ה שהיה מניח פרוטה
 "ע את רבי נחוניא
 הארכת ימים אתו
 פליק יתיב ארישא
 מר² כבש למה נאמר
 ודרבנן הוא שבקוהו
 עדרו א"ל מימי לא
 יתיב על מדותיו ונתנו

שחרב. קשה מאי ועוד
 דהא לעיל הוה מקיל טפי מחכמים
 והכל הוה מחמיר ואסן כן מאי ועוד
 וי"ל דקאי אהא דלמנר ר' יהודה
 ברישא מוכרין אותו לשם חנר
 ודוקא לשם חנר קאמר אצל סתם
 אינא יורדת מקדושה והיינו ועוד
 דלמנר ר' יהודה כלומר ועוד חומרא
 אחרת מללד הראשונה (פ)

אין אובליין ואין שותין בהן. והא
לומר צריש ערבי פסמים
(פסמים דף קא. וסא) ללורשין אכלו
ושמו (7) צבי כנישתא רואה לומר
צחרד הסמוכה לצית הכנסת:
צמי

ו כל פשעיו שנאמר וא' ינושא עון ועובר על פשע למי
בן קרחה במה הארכת ימים א"ל קצת בחיי אמר לו
לתי בדמות אדם רשע דאמר ר' יוחנן אסור לאדם
ששפט מלך יהודה אני נושא אם אביט אליך ואם אראך
יו מראות משום דאסתכל בעשו הרשע והא גרמא ליה
י שהרי אבימלך קלל את שרה ונתקיים בזרעה שנאמר
עניים הא והא גרמא ליה רבא אמר מהכא *שאת פני
עון שתניע לחצי ימי ולכולהו לא אמר לו הבאים אחרריך
לי דלא אסתכלי בכותי וחד אמר תיתי לי דלא עבדי
ה הארכת ימים אמר להם מימי לא הקפדתי בתוך
במבואות המסונפות ולא הלכתי ד"א בלא תורה
ע ולא שינת עראי ולא ששתי בתקלת חבירי ולא
מתני' ועוד א"ר יהודה בית הכנסת שחרב אין
לתוכו מצודות ואין שומחין על גג פירות ואין עושין
ששתן אף כשהן שוממין עלו בו עשבים לא יתלוש
בהן קלות ראש אין אוכלין בהן ואין שותין בהן
ואין

מסופותיה: הורוע והלחיים והקיסה: **ולא צרכי:** כסעודה לפני
ההין לאמר מר (גיטין דף ע"ג) וקדשתו (ויקרא כא) לכל דבר
קדשוה לפתוח ראשון ולבקר ראשון: **משניא:** שגורמין לבני אדם
שנאומם שהראיה תלמד חכם שכל לפני עם הארץ אומר אין נחמ
ועם צמורה: **לא נכבדתי כו'.**

(ה) ולא ברכתי לפני כה
שלא הורמו מתנותיה
אסור לאכול מבהמה
ואמר ר' יצחק כל
הורמו מתנותיה כאין
הלכתא כוותיה ולא
למימרא דמעלותא ה
תלימד חכם שמבקר
הארץ אותו ת"ח חי
משנאי אהבו מות א
משניאי כי קאמר איה

גפרס לה ואולי: מר. פורי'ש
לע"ז: וקא שקול מיניה לנדבר
שאנה הוא: דריס במאפס
וואתה נושא כלי כזה בעיך: גוויו.
וריסן היו עבדים משרתים אותו
קא ממנו ליה ליע' סבורין היו
רוהיקן צ' בחיי: אם נאמר כשא
הדכס אחד מעשה בבקר: ול
מדותי על מדוסי. לשלם גמול רע
מי שאיערני: לנמוד אני לריך. אולי
ויכל לקיים: לונא פני יהושפט מן
הודה אני נושא אם אביט אליו ואם
ורלך. אלישע אמר כי ילוהרם:

את רבי נחוניא בן
ימים אמר להם מימם
חברי ולא עלתה על מי
בממוני הייתי לא נתת
הא דרב הונא דרי מי
הנא רב חנילאי וקא
הניח דבריה במאמרי

אנא בזילותא דידך
על מותי קללת חברי
הוה סליק לפורייא
מאן דצערן וותרן במ
אויב וותרן בממוניה
לחונני מממוניה שא
הגדול (אמר לו) במ
"גוויז וקא מחו ליה
דיקלא א"ל רבי אם
אחד אמר להו צורבא
א"ל אחד מויוחד ש
קבלתי מתנות ולא
בממוני הייתי לא
ע"ד" אלעזר כי הו
נשיאה לא הוה שקיל
גישא עזאל הוה

וּכְתִיב ^אשֹׁנָא מִתְּנוּת יִיחִיה ר' זִירָא כִּי הוּוּ מִשְׁדְּרִי לִי
וּמִשְׁקִיל כִּי הוּוּ מִזְּמִנִי לִיה אִזִּיל אִמְר אַתִּיקוּרִי דְּמִתִּיק
מִדְּמוּדִית ^בדְּאִמְר רבא ^גכֹּל הַמַּעֲבִיר עַל מִדּוֹתָיו מַעֲבִירִין מִמֶּנּוּ
וְשָׂא עוֹן לְמִי שְׁעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע ^דשָׁאֵל רַבִּי אֶת ר' יְהוֹשֻׁעַ
וְרַבִּי ^התּוֹרָה הִיא וּלְלַמּוֹד אֲנִי צָרִיךְ אֵל מִיָּמִי לֹא נִסְרַח
לְהִסְתַּכֵּל בְּצֶלֶם דְּמוֹת אָדָם רִשְׁעֵי שְׁנָאִמְר ^ולֹלָא פְּנֵי יְהוֹשֻׁעַ
אִמְר עֵינֵינוּ כְּהוֹת שְׁנָאִמְר ^זוִיְהִי כִי וְקֹן יִצְחָק וְתִכְהִי עַיִן
וְהוּאִמְר ר' יִצְחָק לְעוֹלָם אֵל תְּהִי קִלְלַת הַדְּיוּטָא קְלָה בְּעֵינֵי
הַהֵנָּה הוּא לָךְ כְּסוּת עֵינַיִם אֵל תִּקְרִי כְּסוּת אֵלָא כְּסִיִּית
רִשְׁעֵי לֹא טוֹב בִּשְׁעַת פְּטִירָתָא ^חאֵל [רַבִּין] בְּרַכְנֵי אֵל יְהוֹ
נִהְמָה יִרְעוּ אָבוּה בֵּר אִיהִי וּמִנִּימֵן בֵּר אִיהִי חַד אִמְר תִּי
שְׁתוּתוֹת פּוֹת בְּהַדִּי כּוּתִי ^טשָׂאֵל תְּלַמִּידּוֹ אֶת ר' זִירָא בְּנֵי
נִיתִי וְלֹא צֻדְתִּי בְּפָנֵי מִי שְׁגָדוֹל מִמֶּנִּי יוֹלָא הִרְהוּר
כְּלָא תִפְלִיץ יוֹלָא יִשְׁנֵי בְּבֵית הַמְּדִרְשָׁא אֵל שִׁנְתִּי
לְחַבְרִי ^י(בְּחִנְיָתוֹ) וְאִמְרִי לֵה ^{יא}(בְּחִנְיָתוֹ);
מִסְפָּרָאֵין לְחַבְרִי וְאִין מִפְּשִׁילִין בְּתוֹכֵה כְּלִים וְאִין פּוֹרֶשְׁ
וְאוֹתוֹ קִפְנִירָא שְׁנָאִמְר ^{יב}יְהִשְׁמוּתִי אֶת מִקְדְּשִׁיכֶם יִקְוִי
מִפְּנֵי עֲגֻמַּת נַפְשִׁי; ^{יג}גַּמְ' ת"ר ^{יד}יְכִתִּי כְּנִסְיוֹת אִין גִּוְהִי

דעה. דכל שעמא הוה גריס (תענית כ:). בהכינתו. שמכניס לו בני אדם כגון שם לוי

מסורת הש"ס

(א) וְחִלְיוֹן (ג) מִדֶּה (ד) מִחֵן
קֶלֶס: (ה) עַל שֶׁ עֲשִׂים
חֶסֶד רַבָּה בֶּן דָּר עֲשִׂים
(ו) מִשָּׁה בְּדֵק, מִיִּצְרֵינִי לֵאמֹר
(ז) שִׁמָּה שֶׁקֶל, (ח) בְּרִי
(ט) וְגִירֵי בִּצְרוֹן חִלְיוֹן
(י) וְחִלְיוֹן (ל) עַל: מִדֶּה
(מ) מִדֶּה: (נ) עַל דָּף עַל מִחֵן
דָּף כֹּה, וְדָף פֶּה: (ס) בְּרִבּוֹת
כֹּה, (סג) לֵעִיל מִן שִׁים שִׁים
כֹּה, (סד) מִשְׁתַּעַב כִּי שִׁים
(טו) וְצִלֵּל בְּחִתְמִתָּהּ, (טז)
בְּחִתְמִתָּהּ כִּי גִיר צִלֵּל
וְחִתְמֵהוּ מִן מִרְשֵׁי עַל מִן
דְּמוּמֵי רָחִים מִמֶּשֶׁה עֲשִׂים
(יז) [חֶסֶד] [חֶסֶד] [חֶסֶד]
(יח) וְצִלֵּל בְּחִתְמִתָּהּ, (יט) וְצִלֵּל
(כ) בְּחִתְמִתָּהּ, (כא) מִרְשֵׁי חֶסֶד
(כב) עַל בְּרִבּוֹת: כִּדֶּה:
שִׁמָּה חֶסֶד וְחֶסֶד מִן
עַל אֲכֹרֶם: (כג) עַל מִן
מִיִּצְרֵינִי כִּדֶּה לֵאמֹר,

גליון הש"ס

נב' שאל רבי את ר'
יהושע ב"ק. ע"י ז"צ דף
ק"ג ע"א תוד"ה ומטו זה:
שם להסתכל בצלם.
דוקא להסתכל צו
והסתבון צו
ודמותו אלז ראי' בעלמא
שרי. מ"א סק"י רכה:

הגהות הב"ח

(א) ולא אכלתי
מבהמה שלא הורמו
מתנותיה ולא ברכתי
לפני כהן דאמר רבי
יחזק: (ב) שם שרי ליה
מריה לכל מאן: (ג) רש"י
ד"ה הנאים וכו' בתמיה
כלומר אין טוב:
(ד) תוס' ד"ה אין אוכלין
וכו' ושמו ובגו צדי
כנישתא:

הגהות הגר"א

[א] גמרא נושא עין ועובר
על פסע למי עובר על
פסע למי שנושא עין (כך
שמע הכותב מפיו):

לעזי רש"י

פורי"ש [פושוי"ר].
מערד.

מוסף רש"י

גוריו. סקיוויס (על בית
רבי) השתדלים לרבות
בחקוקים (על קודש).
היה מזמני ליה. לנאכל
אללס (חוקים) (על ד.
אקטוריו) השתדלים
ובצדקין הם במה היא
סועד אללס ויחללם היא
ואין ו ממנה (על שח).
כל המעביד על
מורויו. השביע מדקק
למדות מדה למעשרס אופו
וכמה ויחללם ויגדן. ו
ומנו (וינח) ואלן. אין
מעביד על מלות (שחובין)
(על ד.) מעביד על
האללסן. מעמן וסבין
(רל שח). מעבידן ממנו
כל שפערין. אין מלת היא
מדקקת אחרין אלל
מעמן ויחללם (שח). ולא
רלחבדן רל אמות כל